

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

אין גאס אדער אין חדר?

אין די וואכעדיגע סדרה דערציילט מען די פרשה פון נח. מ'דארף וויסן אז וואס עס שטייט אין די הייליגע תורה איז נישט חס ושלום א מעשה וואס איז געווען, נאר אין יעדע ווארט פון די הייליגע תורה ליגט גרויסע און געוואלדיגע טיפע סודות, און מען קען זיך לערנען פון דעם ווי אזוי צו דינען גאט ברורה הוא.

דאס ווארט "תורה" איז פון די לשון "הוראה". עס קומט צו לערנען ווי אזוי זיך אויפצופירן. בפרט אין די פסוקים וואו די תורה זאגט נישט ארויס בפירוש די מצוות נאר דערציילט מעשיות, דארף מען וויסן אז דארט ליגט באהאלטן גאר טיפע סודות התורה אין יעדע אות.

מיט סיעתא דשמיא וועלן מיר זען וואס מיר קענען ארויס לערנען פון פרשת נח הנהגות ווי אזוי צו דינען דעם באשעפער, לויט די הייליגע הקדמות וואס מיר האבן באקומען פונעם הייליגן רבי'ן.

עס איז דא א באקאנטע תורה אין לקוטי מוהר"ן וואס רופט זיך קרא אַת יהושע (סימן ו') דער רבי זאגט דארט אז ווער עס וויל תשובה טון דארף זיך שטארקן אין אלע מצבים סיי ווען ס'גייט אים גרינג, ווען ער גייט ארויף מדרגות, אין דעם רבי'נס

שפראך ווערט דאס אנגערופן "בקי ברכוא" דאס מיינט לויפן פאראויס, און סיי ווען ס'גייט אים שווער; ער גייט אראפ מדרגות, וואס דער רבי רופט דאס אן "בקי בשוב" וואס דאס מיינט גיין אויף צוריק צוועגס.

רבי נתן איז זייער שיין מסביר ווי אזוי די למודים פון פרשת נח איז נוגע צו יעדן איינעם פון אונז. ער ברענגט אראפ א זוהר הקדוש און פון נאך הייליגע ספרים אז די ווארט "תיבה" האט צוויי טייטשן, עס קען מיינען די שיף פון נח און עס קען מיינען "א ווארט", דאס מיינט די "ווערטער" פון דאווענען. דער אייבערשטער האט געזאגט פאר נח בא אתה וכל ביתך אל תיבה כל החיה וכל הרמש הוצא גי אריין אין די תיבה, דאס איז מרמז אויף די בחינה פון "בקי ברכוא" צו אריינגיין אין די תיבה וואס דאס מיינט די ווערטער פון דאווענען. שפעטער האט דער אייבערשטער אים געהייסן צא מן התיבה אתה ואשתך וכו' כל החיה וכל הרמש הוצא גי ארויס פון די תיבה דו מיט דיין משפחה און אלע חיות וכו' זאגט רש"י אויף די ווארט "הוצא" אז מען ליינט דאס "הוצא" דער אייבערשטער זאגט פאר נח, טאמער זיי ווילן נישט ארויס פון די תיבה נעם זיי דו ארויס, ווייל דאס איז מרמז אויף דער

ענגן פון "בקי בשוב".

יעדער איינער פון אונז וואלט געוואלט א גאנצן טאג זיצן אין שול אדער אין חדר און נאר דינען דעם אייבערשטן דארט, אן קיין נסיונות פון די גאס און אן קיין שוועריקייטן, צום ביישפיל א אינגל מאכט אפ ביי זיך אז פון היינט אן גייט ער דאווענען מיט גרויס פוננה און גרויס התלהבות, אדער למשל ער גייט אויפשטיין זייער פרי און זיך גרייטן צום דאווענען, א שטיק צייט שפעטער זעט ער אז זיין פלאן איז זיך צורירן און ער איז ביי זיך אינגאנצן אראפ געפאלן, דארף ער זיך זייער

שטארקן און דערהאלטן און טון וואס ער קען און חס ושלום נישט זיך מייאש זיין, און דאס מיינט "בקי בשוב" ווי אויף ווען א קינד איז עוסק בדברי ה' רשות ווען ער גייט למשל עסן אדער זיך שפילן אדער אין געשעפט, דארף ער וויסן אז דאס מיינט אויכעט דינען דעם אייבערשטן. (הלכות שבת ז' אות ס"ט ע')

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אלע זוכה זיין צו תשובה בשלמות און מיר זאלן זיין בקי ברצוא און בקי בשוב און דורך דעם וועט זיין די גאולה שלמה בקרוב.

המשך פון זייט 12

צוויי אינערליכע שטימעס

וואס רעדט זיך פון די גרויסקייט פון בענטשן מיט כוונה. ער האט זיך גלייך דערפרייט ווייל אויף דעם ענגן האט ער געדארפט א גרויסע חיזוק. אט איז געקומען די צייט ווען ער וועט זיך קענען מחזק זיין אין דעם געוואלדיגן ענגן.

אבער אן אינערליכע שטימע האט אנגעפאנגען צו גריבלען אין אים און אים געזאגט: "וואס האט פאסירט מיט דיר, ירחמיאל, דו דארפסט חיזוק אויף אזא פשוט'ע זאך?!" דו בענטשסט דאך ריכטיג און דו קענסט זיך אליינס מחזק זיין אן צו ליינען ספרים און ציטאטן פון אלע סארט ספרים..." און אזוי האט אויפגעהערט פון ליינען. אייניגע מינוטן זענען אריבער, און ער האט זיך

דערמאנט אויף א רגע דאס וואס ער האט געלעבט אין די מעשה. עס איז דא אין יעדעם איינעם דער 'בן יחיד' וואס גלוסט זיך מחזק צו זיין אין יעדע ענגן ווי עס דארף צו זיין, און זיין שכל וואס רעדט אים אים אז אלץ איז בסדר און מען דארף נישט צוקומען צו קיין חיזוק פון אנדערע אדער פון צדיקים.

שנעל איז ירחמיאל געלאפן און מחליט געווען זיך צו איינהערן צו זיין אינערליכע שטימע זיך מחזק צו זיין אין בענטשן און אין פילע ענינים, דורכן גיין אויפזוכן ביי אלע וואס גייען אים מעורר זיין דאס הארץ צו דינען דעם אייבערשטן ווי עס דארף צו זיין פרייליך און אויפגעלייגט.

א בריוו פון ר' נתן

עטליכע טעג פון ווען זי איז אריינגעקומען מיטן קינד וועלכע איז געווען אנגעשטעקט פון מאזלען. פון די מאזלען האט זי באקומען א געשוואלענעם אויסשלאג אויפן פנים מיט רינענדיגע אייטער. אנקומענדיג אין שפיטאל האט מען איר גלייך באהאנדלט די געשוואלעכץ פון פנים און זאכן זענען ברוך השם געגאנגען צו בעסערונג, מען האט שוין גערעדט פון איר ארויסשרייבן פון שפיטאל אבער קודם האט מען געמוזט מאכן אן אלטראסאונד אויף די לונגען און הארץ ווייל צומאל קען מאזלען שעדיגן די האקעלע איברים.

*

מיין שוואגער האט א שיעור קבוע אויפן טעלעפאן מיט א חבורה וועלכע ליינען צוזאמען אויף א בריוו פון רבי נתן. אויך אין שפיטאל האט מיין שוואגער נישט געוואלט פארפאסן די שיעור. ער איז אראפ צום שול אין שפיטאל צו קענען אריינקלינגען אין די ליין.

יענעם טאג האט מען אויפגעליינט בריוו 'קפ"ט' ווי רבי נתן שרייבט:

ברוך השם, יום ב' קרח תקצ"ה לפ"ק.

מיין באליבט קינד

איך האב היינט באקומען דיין בריוו... אויך פריער האט מיר רבי אייזיק נרו יאיר געלאזט וויסן וועגן די צרה פון דיין קליין טאכטער, ער טוט מיר זייער לייד אויף דיין צרה און די יסורים, אבער איך קען זיך נישט איינהאלטן פון דיר צו מוסר'ן אביסל דאס וואס יארן און טעג שרייסטו מיט ביטערע קולות אויף אלעס וואס גייט אויף דיר אריבער. איך האב דאך שוין טוינטער מאל גערעדט מיט אייך אז די

"מודי ורבותי, ס'איז אנגעקומען א בריוו פון ר' נתן, רופט מען אויס אין שול און איינער עפענט דעם עלים לתרופה און ליינט ארויס א פרישע בריוו וואס רבי נתן האט נארוואס געשיקט. ס'איז נישט קיין ווייץ, רבי נתן לעבט צווישן אונז און שיקט אונז כסדר בריוו, מען דארף נאר זוכה זיין דאס צו קענען ליינען...

*

"דער מצב איז נישט גוט", האט דער דאקטאר געמאלדן. "ס'איז נישט קיין פשוט'ער ענין, מען מוז זאפארט אפערירן די לונגען צו ראטעווען דאס אינגע לעבן פון דאס קליין קינד!"

וויי צו די אויערן פון טאטע מאמע וואס דארפן דאס הערן, דער אויבערשטער זאל אונז שומד ומציל זיין. אט די שדעקליכע ווערטער האבן מיין שוואגער און שוועסטער ליידער געדארפט הערן שטיינעדיג נעבן דאס בעט פון זייער אומשולדיגע שעפעלע אין שפיטאל.

ס'איז נישט געווען סתם א לייכטע באהאנדלונג נאר מען האט גערעדט פון דורכשניידן די לונגען ר"ל. מען קען אליין פארשטיין ווי איידל די אפעראציע האט געדארפט זיין. מיט לונגען שפילט מען זיך נישט ארום. ס'איז נישט קיין קינדערשפיל וואס גייט אריבער.

מיין שוואגער איז שוין געווען זייער איבערגעשטרענגט נאכן וויילן אין שפיטאל

זיין צו ווייך מאכן דורך עפעס רפואות, ולה' הישועה והרחמים דיין טאכטער זאל האבן א גאנצע רפואה מן השמים במהרה.

נתן מברסלב

ער ענדיגט לערנען און קערט זיך צוריק צום צימער מיט געהעריגע טריט נישט פארדעכנדיג וואס עס ערווארט אים אין צימער און אפאר מיטט ארום.

"ווען גייט מען אהיים?" האט ער געפרעגט זיין פרוי.

"כ'ווייס נישט, לאמיר הערן פון דאקטאר ווען זיי שרייבן אונז ארויס."

אין יענע מיטט איז אריינגעקומען א ווייס געקליידעטער דאקטאר און איינגעמאלדן טרוקן אז מען האט געפונען אין די לונגען עפעס א ווידוס וואס האט זיך דארט אריינגעכאפט און מען מוז זאפארט שניידן אז נישט איז איר לעבן אין א סכנה.

שאק.

מער פון די שאק פון די דיאגנאזע האט מיין שוואגער געכאפט א שאק פון די בריוו וואס רבי נתן האט אים געשיקט א מיטט צוריק, ווי רבי נתן זאל זיין מיט אים אין שפיטאל און אלעס מיטהאלטן פון דער נאנט. מיין שוואגער האט א מנהג אז ווען ער איז אין אן ענגשאפט עפנט ער אויף אן עלים לתרופה און ער איז זיך מחזק מיט די בריוו פון רבי נתן, נישט איינמאל האט ער שוין געפונען תשובות אויף זיינע שאלות.

בכלל זענען זיי שאקירט געווארן פון דעם מצב קינד וועלכע האט ביז דאן אויסגעזען געזונט

וועלט איז פול מיט צער און ווייטאג ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט אז עס זעט אויט אז דא איז דער גהינם.

און טאקע מען דארף שרייען צום באשעפער ביי א צרה, אויך מודיע זיין פאר א תלמוד חכם זאלן בעטן פאר אים רחמים און בפרט פאר דיין טאטן ווייל ווער וועט דען רחמנות האבן אויף דיר מער פון מיר? אבער מיט דעם אלעס..., עס זעט אויס ווי די גאנצע וועלט איז געפאלן אויף דיר, און ווי גלייך דייענע יסורים זענען חס ושלום גרעסער פון דער גאנצער וועלט.

נישט אזוי דארף זיין מיין באליבטער זון, מען דארף אלעמאל זייער געדענקן וואס דער טייטש דעם פסוק בצר הרחבת לי (בלקוטי א' סימן קצ"ה) און זיך פרייען אז ביסט געראטעוועט געווארן נישט צו זיין קיין מתנגד אויף אזא אמת וואס דאס איז אונזער תקוה אויף דער וועלט און אויף יענער.

שפעטער אין בריוו רעדט ר' נתן ארום איבער דער נושא פון הייליגן רבי'נס דעת נישט צו רופן דאקטוירים, אבער צו שטיין קעגן די בני בית וואס האבן גערופן דאקטוירים איז שווער זיי אפצוהאלטן, און אויך ווייל דער אויבערשטער מיט זיין גרויס רחמנות קען היילן אפילו ווען מען רופט א דאקטאר, ווייל דעם אויבערשטנס וועגן זענען זייער וואונדערליך

זיי משתדל אויף א קלוגן אויפן צו רעדן מיטן דאקטאר זאל טוען וואס ווייניגער רפואות, אבער אויב דער דאקטער וויל שניידן חס ושלום זע צו משתדל זיין ער זאל זיך אפלאזן פון דעם, ווייל איך בין בכלל נישט מסכים מיט מיין דעה דאס צו לאזן, אפשר קען ער משתדל

"ווען און מיט וועמען גייסטו גיין?" אא"וו, און מיין שוואגער האט זיך נישט פארלוירן נאר געגעבן צופרידנשטעלנדע ענטפערס. ווען ער האט שוין געהאט זיינע צעטלעך אין האנט האט ער געפילט ווי זי ער גייט שוין ארויס פון גלות מצרים.

מיין שוואגער איז געפארן צו שערי צדק שפיטאל ווייל ער האט נישט געוואלט ס'זאל זיין א ליגנט וואס ער האט געזאגט און פון דארט האט ער אויסגעדייט

דעם קאר און געפארן צוריק אהיים לחיים ולשלום.

דער אמת איז אז ס'איז נישט קיין ליגנט, 'שערי צדק' איז דער צדיק ווי מען זאגט: "פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה קה (תהלים קיח, יט)"

וואס טוט מען ווייטער?

דערשטע זאך האט מען זיך גענומען צו אונזער אלטע אויסגעפרובטע מיטל פון תפילה. די נאמען פונעם קינד איז צעשפרייט געווארן צווישן אחינו בני ישראל וועלכע האבן געטון א חסד און אנגעוואנדן תפילות פארן חולה וועמען זיי קענען ניטאמאל און ווייסן בכלל נישט ווער דאס איז, אבער אז א אידיש קינד איז אין אן עת צרה איז מען גלייך מתפלל.

דאס קינד פילט זיך ב"ה אסאך בעסער און מען בעט אז מען זאל ווייטער מתפלל זיין פאר איטא רחל בת דבורה אויף א גאנצע רפואה.

און שטארק, געלאכט און געשפילט. זיי האבן גארנישט פארדעכטיגט אז עפעס טויג נישט מיט איר. און זיי האבן נישט מסכים געווען צו געבן זייער אונטערשיפט צום אפערדאציע.

די דאקטוירים זענען געווארן זייער בייז און זיי דערשטארקן פון דא ביז צום יענעם עק וועלט. אויך די עסקנים האבן געהאלטן מיט די דאקטוירים אז מען מוז שניידן, אבער מיין שוואגער און זיין ב"ב האבן זיך זייער געבטן, ווי רבי נתן שרייבט אין

בריו, אז מען זאל קודם פרובירן אנדערע מיטלען, אזוי האט זיך עס געשלעפט עטליכע טעג ווען מען האט פרובירט דאס און יענץ. און די דאקטוירים האבן ווייטער גע'טענה'ט אז דאס קינד איז אין א סכנה און מען מוז שוין צוטרעטן צום אפערדאציע, אבער מיין שוואגער האט געוואוסט וואס רבי נתן האט גערעדט צו אים דירעקט און וועט זיך נישט אוועקקירן.

אינצווישן זענען די נערוון פון זיצן אין דעם שפיטאל געווארן איבערגעשטרענגט. האט א קרוב געגעבן אן עצה אז מען זאל זיי זאגן אז זיי ווילן זיך ארויסשרייבן צו גיין צו א צווייטע שפיטאל. פארשטייט זיך אז די שפיטאל האט נישט גלייך מסכים געווען, עס האט זיי בכלל נישט געפאסט, אבער מיין שוואגער האט נישט אפגעלאזט. מען האט אים געפרעגט כל מיני שאלות אים צו אויספארשן אויב ער רעדט אמת, צום ביישפיל: "צו וועלכע דאקטאר גייסטו גיין?" דער אויבערשטער האט געהאלפן אז זי האט געוואוסט א נאמען פון א דאקטאר.

א פּעקל נאש...

אז ס'פאסט נישט... דער אינגל
האט באלד פארשטאנען דעם
וואונק און געכאפט הענט און
פֿיס און אוועקגעלאפן...

אבער - - ווי נאר דאס קינד איז
אוועקגעגאנגען איז ר' אלחנן געווארן
זייער פארקלעמט, 'אוי וויי' האט ער
געטראכט צו זיך, 'וואס האב איך געטון!'

איך האב געטשעפעט א איד! א אידיש קינד! ביי ר'
אלחנן איז נישט געווען קיין אונטערשייד ווי אלט
דער מענטש איז, א קינד אדער א עלטערער איד,
דער באשעפער לאזט נישט וויי טאן א צווייטן!
נ, אויב מען האט געטשעפעט איינעם, דארף מען
אים איבערבעטן! ר' אלחנן האט שוין א פלאן...

א וואך ארום, ערב שבת קודש, נעבן דער געשעפט
פון די נאשערייען, שטייט א עלטערער איד און
קוקט איבער מיט אינטערעסע די אויסוואל פון
די נאשערייען אזוי ווי עס וואלט געווען ממש אן
עקסטערע געוואלדיגע עבודה... דאס איז געווען
נישט קיין אנדערער ווי ר' אלחנן ז"ל, וועלכער
האט אוועקגעלייגט אלע זיינע סדרים און עבודות
און איז געקומען קויפן עפעס צו מ'פֿיס זיין דאס
קינד... נאכן איבערטראכטן יעדע סארט האט
ער צאמגענומען א שיינע זעקל מיט אלעם גוט
וואס איז נאר געווען, שאקאלאד'ן און צוקערלעך,
די סארט און יענע סארט, פון די בעסטע און
שענסטע, ער האט באצאלט און אהיים מיט די
זיסע פֿעקל אין האנט.

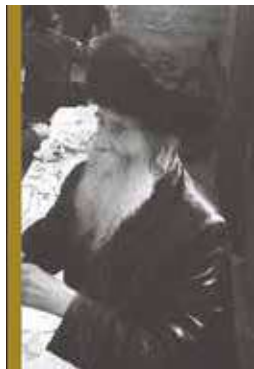
שבת נאכמיטאג שפאנט ר' אלחנן צום שול מיט
זיינע שיינע שבת'דיגע לבושים ווען צו אלעמענס
וואונדער האלט ער א פֿעקלע נאש אין האנט.
ער קומט אריין און שטעלט זיך ביים אריינגאנג,

עס איז רעוא דרעוין אין ברסלב'ער שול אין
ירושלים. דער צבור איז זיך צונויפגעקומען נאך
מנחה זיך זעצן עסן צוזאמען שלוש סעודות,
די יונגעלייט און בחורים האבן זיך צוגעאיילט
צו רוקן די טישן און אויסלייגן טישטעכער און
אריינגעברענגט טעלערס, בולקעלעך א.ד.ג. פאר
די סעודה. צווישן די חסידים וועלכע זענען געזעצן
ביי דער סעודה איז געווען דער חסיד ר' אלחנן
ספעקטאר ז"ל, ער האט זיך געוואשן און געזעצט
עסן ער זיצט שטיל אין זיין ווינקל, ווען איינער
פון די חסידים וועלכער איז געזעצן דערנעבן האט
צוגערוקט דעם טעלער סאלאט טחינה צו ר' אלחנן
אים צו מכבד זיין.

מיטאמאל האט זיך געעפנט די טיר פון בית מדרש
און א חבורה אינגלעך וועלכע האבן ביז איצט
געשפילט יעצט אינדרויסן, זענען אריינגעלאפן
מיט איין אימפעט זיך וואשן צו דער סעודה. די
קינדער זענען גוט פארשוויצט און קלעפעדיג פון
די אייז-קרעים וואס מען האט געטיילט נאכן
חברת-תהלים. איינער פון די קינדער וועלכער איז
נאך געווען גאנץ אינג און נישט אזוי אויסגעארבעט
אין דעם ענין פון דרך ארץ איז צוגעגאנגען צום
טיש וואו ר' אלחנן איז געזעצן און אן טראכטן צו
פיל איז ער צוגעגאנגען צום טעלער סאלאט און
איינגעטונקען זיינע פינגער אין די טחינה צו געבן א
קאסט פארן עסן...

ר' אלחנן - וועלכער איז געווען זייער אן
איידעלער איד און האט נישט געקענט פארטראגן
אזא סארט פירונג, האט אוועקגערוקט דאס האנט
פונעם קינד און אים מרמז געווען מיט א תנועה

האט זיך נישט שיין געפירט? אבער ר' אלחנן שטייט אנטקעגן אים מיט א בעטנדיגע בליק, עס זעט אויס ווי זיין גאנצער לעבן הענגט אין דעם טרעפן דאס קינד...

וואס האט געקענט די קינדער וועלכע קומען אין שול

האט אנגעהויבן קלערן 'ווער קען זיין דאס קינד?' מיט אמאל האט ער געכאפט! דאס פאסט פאר מענדעלע (געביטן דער אמה'ער נאמען).

"זאג מיר" האט ער געפרעגט פון ר' אלחנן, "דאס העמעד וואס דער אינגל האט געהאט איז געווען אביסל פארפלעקט?"

"נו, און אז ער האט געהאט אפאר פלעקן אויפן העמד איז וואס?" האט ר' אלחנן געפרעגט.

ר' יוסף שמעון האט שוין אלעס פארשטאנען. "מענדעלע" איז ר' יוסף שמעון צוגעגאנגען צו א קינד וואס איז נארוואס אריינגעקומען אין שול מיט א פארשמידטע העמד, "קום נאר איין מינוט,"

דער אינגל האט געזען אז דער יונגערמאן גייט צו ר' אלחנן האט ער אביסל געקווענקלט אויב ער זאל צוגיין אדער נישט, אבער ר' אלחנן ער שוין דערקענט דאס קינד, ער איז צוגעגאנגען מיט א גרויסע שמייכל צום קינד און אים איבערגעגעבן די שיינע זעקל מיט נאש, "נעם דיר מיין קינד," האט ער געזאגט מיט ווארעמקייט, "יענע וואך

ווען ער בליקט אויף אלע זייטן א לענגערע צייט אפּשער וועט ער טרעפן יענעם קינד, אבער ניין, ער דערקענט אים נישט, שוין האט ער באשלאסן זיך צו זעצן אין שול אנטקעגן די טיר אפּשער וועט ער באמערקן דעם אינגל אריינקומען אזוי ווי פארניע וואך.

מען האט שוין געדאוונט מנחה, און זיך געזעצט צו די סעודה, ר' אלחנן איז נאך נישט רואיג, ער האלט נאך אלס דאס פעקל אין האנט און בליקט צום טיר, וואס טוט מען? צייכנס פון זארג האבן זיך געוויזן אויף זיין געזיכט, וואו געפינט מען דאס קינד?? נאכן זיצן אזוי א לענגערע צייט האט זיך ר' אלחנן אויפגעהויבן פון ארט און איז צוגעגאנגען צו ר' יוסף שמעון בארזעסקי וועלכער איז געווען אביסל מקורב צו אים, און אים געפרעגט שטיל, אפּשער קענסטו מיר העלפן? ר' יוסף שמעון האט געקוקט אויף ר' אלחנן אביסל דערשראקן וואס איז געשען? לויטן פנים פון ר' אלחנן האט אויסגעזען ווי עפעס באדייטנד איז געשען.

לעצטע וואך האט ר' אלחנן געזאגט צו ר' יוסף שמעון, האב איך געטשעפעט איינעם פון די קינדער וואס האט געפאטשקעט אין די עסן מיט זיינע פינגער... דאס קינד איז פארשעמט געווארן און איך וויל אים איבערבעטן אבער איך קען אים נישט אזוי גוט, איך דערקען אים נישט צווישן אלע קינדער... אפּשער קענסטו מיר העלפן?

דער יונגערמאן האט נישט געוואוסט ווי אזוי צו רעאגירן אויף אזא מצוה, אן עלטערער איד ווי ר' אלחנן וואס איז פיל מיט תורה, תפלה און עבודת ה', וויל איבערבעטן א קליין קינד וואס

האב איך דיר געטשעפעט, ביטע זיי מיר מוחל!... דאס קינד האט באלד געזאגט וואס ער האט געבעטן, און ארויסגעלאפן מיט פרייד ווייזן פאר אלעמען זיין גרויסע פעקל נאש וואס ער האט פארדינט... ר אלחנן גייט צוריק צו זיין ארט צופרידן און רואיג, הא, איך האב שוין תשובה געטון... דאס קינד איז שוין איבערגעבעטן געווארן... יפה שעה אחת בתשובה ובמעשים טובים בעולם הזה - מכל חיי העולם הבא

האב איך דיר געטשעפעט, ביטע זיי מיר מוחל!... "איך האב שוין יענע וואך גלייך מוחל געווען." האט דאס קינד געזאגט שעמעוודיג... ר' אלחנן'ס געזיכט איז ליכטיג געווארן, זיינע אויגן האבן אויפגעשיינט, די ווערטער פון קינד האבן אים פשוט מחיה געווען... ער האט צוגעמאכט אויף א רגע זיינע אויגן און געזאגט צום אינגעלע מיט א בעטנדיגע שטימע, "אפשר וואלסטו געקענט מיר זאגן די ווערטער ממש

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

מאור-הקטן.

איז געגאנגען דער 'בן-יחיד', און האט דאס דערציילט זיין 'פאטער': "באָשר ער פילט נישט קיין טעם אין זיין 'עבודה' (פֿלומר: אין דעם וואס ער דינט גאט, דהיינו: 'דאווענען' און 'לערנען', און 'אנדערע מצות') - און ס'גייט אים אָפּ, און ער ווייסט נישט וואס - בכּן וויל ער פֿאַרן צו דעם 'צדיק'" (וואס מען האט אים געזאגט, כּנ"ל).

האט אים דער 'פאטער' געענטפֿערט: "ווי קומסטו צו אים צו פֿאַרן, דו ביזט זיך [דאך] מער 'למדן' פון אים, און מער 'מיוחס' פון אים - ס'שטייט דיר נישט אָן, צו אים צו פֿאַרן - גיי אַוועק פון דעם וועג".

ביז דער 'פאטער' האט אים נישט דערלאזט, צו פֿאַרן צום 'צדיק'. האט זיך דער 'בן-יחיד' ווידער געזעצט לערנען - האט ער ווידער געפֿילט דעם 'חסרון' כּנ"ל. האט ער ווידער

מעשה: אמאל איז געווען א 'רב' - דער 'רב' האט האט קיין קינדער נישט געהאט - דערנאך האט ער געהאט א 'בן-יחיד' - און ער האט אים מגדל געווען - און ער האט אים חתונה געמאכט.

דער 'בן-יחיד' פֿלעגט צו זיצן אויף [אין] א 'אויבער-שטיבל' [בוידעם], און האט געלערנט - אזוי ווי דער סדר איז ביי גבירים - און פֿלעגט לערנען און דאווענען תמיד. נאר ער האט ביי זיך געפֿילט, אז ס'פֿעלט אים עפעס א 'חסרון' - און האט נישט געוואוסט וואס - און ער האט נישט געפֿילט קיין 'טעם' אין דעם 'לערנען', און אין דעם 'דאווענען'.

האט ער דאס דערציילט פאר צוויי יונגעלייט - האבן זיי אים א עצה געגעבן: "אז ער זאל פֿאַרן צו דעם און דעם 'צדיק'". און דער 'בן-יחיד' האט געטאן א 'מצוה' - וואס דורך דער 'מצוה', איז ער געקומען צו דער בחינה

האבן זיי זיך אומגעקערט, האט זיך ווידער דער 'בן-יחיד' געזעצט לערנען - און האט ווידער געזעהן, אז ס'גייט אים עפעס אפ, און ער ווייסט נישט וואס.

האט ער ווידער מפציר געווען דעם 'פאטער' - האט דער 'פאטער' געמוזט מיט אים נאכאמאל פארן. ווי זיי זענען געפארן - האט דער 'פאטער' ווידער געשטעלט אויף א פרוב, אזוי-ווי פריער: "אויב ס'וועט זיך פירן כסדר" (וכו' כנ"ל).

ווי זיי זענען געפארן, זענען צובראכן געווארן ביידע 'אקסן' האט אים דער 'פאטער' געזאגט: "זעה אז ס'פירט זיך נישט אונז, אז מיר זאלן פארן - ווארן איז דאס דען א 'דרך-הטבע', אז ביידע 'אקסן' זאלן צובראכן ווערן - וויפיל מאל מ'איז געפארן מיט דער 'בריקע', און ס'האט זיך אזוינס נישט געטראפן".

האבן זיי זיך ווידער אומגעקערט, האט זיך דער 'בן-יחיד' ווידער גענומען צום לערנען וכו' כנ"ל, און האט ווידער געפילט דעם 'חסרון' כנ"ל.

און די יונגעלייט האבן אים אלץ אנגערעדט: "אז ער זאל פארן". איז דער 'בן-יחיד' ווידער געגאנגען צום 'פאטער', און האט אים ווידער מפציר געווען - האט ער געמוזט נאכאמאל מיט אים פארן.

האט דער 'בן-יחיד' צום 'פאטער' געזאגט: "אז מען זאל שוין נישט שטעלן אויף אזוי א [אזא] פרוב, ווארן דאס איז א 'דרך-הטבע', אז ס'פאלט אמאל א 'פערד' אראפ, אדער ס'ווערן 'אקסן' צובראכן - סיידן [חוץ אויב] ס'וועט עפעס זיין א ווילדע זאך".

זענען זיי געפארן - און זענען געקומען נעכטיגן אין א 'קרעטשמע'! האבן זיי דארט געפונען

א עצה געהאלטן מיט די מענטשן - האבן זיי אים ווידער די [זעלבע] עצה געגעבן: "אז ער זאל פארן צו דעם 'צדיק'".

איז ער ווידער געגאנגען צום 'פאטער' - האט אים דער 'פאטער' ווידער אפגעשלאגן און האט אים נישט דערלאזט. און אזוי איז געווען עטליכע מאל. און דער 'בן-יחיד' האט אלץ געפילט, אז ס'גייט אים עפעס אפ [ס'פעלט אים עפעס] - און האט זייער געבענקט: "ער זאל ממלא זיין דעם חסרון" (כלומר: ער זאל מיט עפעס פאררעכטן, אז ס'זאל אים נישט אפגיין).

און ער האט נישט געוואוסט וואס דער חסרון איז, כנ"ל. איז ער נאכאמאל געקומען צום 'פאטער', און האט אים זייער געבעטן - ביז דער 'פאטער' האט געמוזט מיט אים פארן - ווארן דער 'פאטער' האט אים נישט געוואלט אליין לאזן פארן, מחמת [צוליב] ער איז געווען ביי אים א 'בן-יחיד'.

האט אים דער 'פאטער' געזאגט: "זעה, איך וועל מיט דיר פארן, וועל איך דיר ווייזן, אז ער איז גארנישט" (כלומר: אז דער 'צדיק' איז נישט).

האבן זיי איינגעשפאנט די 'בריקע' [פערד און וואגן], און זענען געפארן! האט דער 'פאטער' צום 'זיהן' געזאגט: "דא וועל איך פרובן - וועט זיך אנדערש פירן 'כסדר', איז עס מן-השמים - און אז נישט, איז נישט מן-השמים אז מיר זאלן פארן, וועלן מיר זיך אומקערן".

זענען זיי געפארן! ווי זיי זענען געפארן, זענען זיי געקומען צו א קליין 'בריקל' - איז אראפגעפאלן א 'פערד', און די 'בריקע' האט זיך איבערגעקערט, און זיי זענען שיעור דערטרונקן געווארן. האט אים דער 'פאטער' געזאגט: "זעהסטו, אז ס'פירט זיך נישט כסדר, און די 'נסיעה' איז נישט מן-השמים!"

א 'סוחר' - האבן זיי מיט אים אנגעהויבן צו שמועסן, אזוי ווי דער סדר איז פון סוחרים - און האבן אים נישט געזאגט, אז זיי פארן אהין (צו א 'גוטן'יהודי') - ווארן דער 'רב' האט זיך געשעמט צו זאגן, אז ער פארט צו דעם 'גוטן' יהודי'.

און זיי האבן געשמועסט וועלט זאכן - ביז אין [אינמיטן] די רייד, האבן זיי אנגעהויבן צו שמועסן פון 'גוטער-אידן', וואו ס'געפונען זיך 'גוטער-אידן'. האט ער זיי דערציילט (דהיינו: דער 'סוחר'): "אז דארט געפונט זיך א 'גוטער-יהודי', און דארט און דארט".

האבן זיי אנגעהויבן צו שמועסן: "פון דעם 'גוטן'יהודי', וואס זיי פארן צו אים". האט דער 'סוחר' זיי געענטפערט: "'דער?' (מיט א לשון ווי מ'פארוואונדערט זיך), ער איז זיך א 'קל' (פֿלומר: נישט קיין ערליכער יהודי [איד]) - אט פאר איה פון אים - בין איה דערביי געווען, און ער האט געטאן א עבירה".

האט זיך דער 'פאטער' אנגערופן (צום 'בן' יחיד): "זעהסטו מיין קינד, וואס דער 'סוחר' דערציילט לפי תומו - (פֿלומר: ער איז זיך נישט מכוון אין מיססנע צו דערציילן שלעכטס פון דעם 'גוטן'יהודי', נאר דורך די רייד האט ער עס דערציילט) - אט פארט ער דאך פון דארט".

האבן זיי זיך אומגעקערט אהיים (דהיינו דער 'רב' מיט דעם 'בן'יחיד)! איז דער 'זוהן' געשטארבן - און איז געקומען צו חלום צום 'פאטער' - האט דער 'פאטער' געזעהן: "אז ער שטייט אין גרויס פֿעס".

האט דער 'פאטער' אים געפרעגט: "פארוואס ביזטו אזוי אין פֿעס?" האט ער אים געענטפערט (דהיינו דער 'זוהן' וואס ס'געשטארבן, האט געענטפערט אין חלום דעם 'פאטער'): "אז ער

זאל פארן צו דעם 'גוטן'יהודי', וואס זיי האבן געוואלט פריער פארן צו אים - וועט ער דיר זאגן, פארוואס איה בין אין פֿעס?"

האט ער זיך אויפגעכאפט, און ער האט זיך געטראכט: "ס'איז א מקרה" (פֿלומר: ס'נאר א חלום, נישט קיין אמת).

נאכדעם, האט זיך אים ווידער אזוי געחלומ'ט - האט ער ווידער געמיינט: "ס'איז א פאלטשער חלום". און אזוי איז געווען דריי מאל - האט ער פארשטאנען, אז דאס איז נישט קיין לערע זאך.

איז ער געפארן אהין (דהיינו דער 'רב' איז געפארן צו דעם 'גוטן'יהודי', וואס ער איז פריער געפארן מיט זיין 'זוהן' אהין)! אויף דעם וועג, האט ער ווידער באגעגנט דעם 'סוחר' וואס ער האט פריער באגעגנט, אז ער איז געפארן מיט זיין 'זוהן'.

און דער 'רב' האט אים דערקענט - און דער 'רב' האט געזאגט צום 'סוחר': "דו ביזט זיך דער, וואס איה האב דיך געזעהן אין דער 'קרעטש'מע"? ענטפערט ער אים: "אונדאזי האסטו מיה געזעהן!" - און עפנט אויף דאס מויל, און זאגט צו אים [צום 'רב']: "אז דו ווילסט, אט שלינג איה דיך איין". זאגט ער צו אים (דהיינו דער 'רב' צום 'סוחר'): "וואס רעדסטו?"

האט ער אים געענטפערט: "געדענקסטו, אז [ווען] דו ביזט געפארן מיט דיין 'זוהן' - און פריער איז א 'פערד' אראפגעפאלן אויף דער 'בריק', האסטו זיך אומגעקערט - דערנאך זענען די 'אקסן' צובראכן געווארן - דערנאך האסטו מיה באגעגנט - האב איה דיר געזאגט, אז ער איז א 'קל'".

היינט אז איה האב שוין דיין 'זוהן' גע'פטר'ט, היינט מעגסטו שוין פארן - ווארן דער 'זוהן' איז געווען א בחינת 'מאור'הקטן' - און דער 'צדיק' וואס ער האט געוואלט צו אים פארן, ער

אליין, וואס ער האט זיך פארשטעלט פאר א
 'סוחר', און האט זיי אפגענארט.
 און דערנאך, אז ער האט זיך דאס אנדערע
 מאל באגעגנט מיט דעם 'רב' - האט ער זיך
 מיט אים אליין גערייזט - נאך וואס ער האט
 אים געפאלגט.
 ווארן אזוי איז דער סדר פון דעם 'יצר-הרע'
 - פריער רעדט ער אן דעם מענטשן - און אז
 דער מענטש פאלגט אים חס-ושלום, רייזט
 ער אליין זיך דערנאך מיט דעם מענטשן - און
 איז זיך אין אים אליין נוקם, נאך וואס ער האט
 אים געפאלגט.

השם יתברך זאל אונז מציל זיין פון אים, און
 זאל אונז אומקערן צום רעכטן אמת, אמן.

די אכטע מעשה - דער רב און דער בן יחיד

- א. וואס האט זי דערציילט דער סוחר אויף יענעם צדיק?
 - ☐ אז ער איז די בחינה פון מאור הגדול.
 - ☐ אז ער איז א קל, און ער האט געטאן אין עבירה.
 - ☐ אז ער איז זייער א גרויסער צדיק.
- ב. וואס האט פאסירט פארן רב ביים וועג צום צדיק, טאן זיין חלום?
 - ☐ עס איז אראפ געפאלן א פערד און די בריקע האט זיך איבער געקערט.
 - ☐ ער האט געפונען דעם סוחר.
 - ☐ עס האט זיך צובראכן ביידע אקסין.
- ג. וואס וואלט פאסירט אויב דער בן יחיד וואלט זיך געטראפן מיטן צדיק?
 - ☐ וואלט זיך אויפגעבויעט דער בית המקדש.
 - ☐ וואלט משיח געקומען.
 - ☐ וואלט ער געווען מער א למדן.
- ד. וואס האט דער רב געשריגן ווען ער איז געקומען צום צדיק?
 - ☐ קיין יאוש איז נישט פארהאנדן.
 - ☐ געוואלד געוואלד.
 - ☐ גיב מיר א וועג צו תשובה טאון.
- ה. האסטו געלערנט די מעשה פון די ווארן?
 - ☐ איינמאל
 - ☐ צוויימאל
 - ☐ איך האב געוואלט

איז א בחינת 'מאור-הגדול' - און אז זיי ביידע
 זאלן זיך געווען אינאיינעם צום אויפקומען,
 וואלט 'משיח' געקומען.
 און היינט אז איך האב אים שוין גע'פטר'ט,
 מעגסטו שוין פארן.
 דערווייל איז ער נעלם געווארן אין די רייד
 (כלומר: דער 'סוחר' איז פארשוואונדן געווארן
 פלוצים אין די רייד), און ער האט נישט געהאט
 מיט וועמען צו רעדן.
 איז דער 'רב' געפארן צו דעם 'צדיק', און
 האט געשריגן: "געוואלד, געוואלד, חבל על
 דאבדין ולא משתכחין" (ווי אויף דעם וואס
 ס'פארלוירן געווארן, און מ'קען נישט געפונען).
 און דער 'סוחר' איז געווען דער 'סמ"ך-מ"ם'

- א. וואס האט געפעלט פארן בן יחיד?
 - ☐ ער האט נישט געקענט לערנען.
 - ☐ ער האט נישט געפילט א טעם ביים לערנען און דאווענען.
 - ☐ ער האט נישט געקענט דאווענען.
- ב. וואספאר עצה האט מען אים געגעבן?
 - ☐ פארן צו דעם און דעם צדיק.
 - ☐ לערנען מער פלייסיג.
 - ☐ טוהן חסד מיט א צווייטן.
- ג. דורך וועלכע מצוה איז צוגעקומען דער בן יחיד צו א בחינה פון 'מאור הקטן'?
 - ☐ ער האט געלערנט אסאך שעות רצופות.
 - ☐ געדאוונט מיט כוונה און דביקות.
 - ☐ דער רבי ואגט נישט וועלכע מצוה
- ד. וואס האט אים זיין טאטע געענטפערט ווען ער האט געבעטן צו פארן צום צדיק?
 - ☐ דו ביסט מער א למדן פון אים.
 - ☐ דו ביסט מער א מיוחס פון אים.
 - ☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ה. וואס האט פאסירט ביים פארן צום צדיק דעם צווייטן מאל?
 - ☐ עס איז אראפ געפאלן א פערד און די בריקע האט זיך איבער געקערט, און זיי זענען שוין דערטונקען געווארן.
 - ☐ זיי האבן געפונען א סוחר אין אכסניא.
 - ☐ עס האט זיך צובראכן ביידע אקסין.

טיפער געטראכט

וואו זעט מען אין די מעשה אז - לדור בעליה הוא טוב יותר לעבודות הבורא מלדור בבית

תחתון. (ספר הידות, בית) ?

תשובות אויף פאריגע וואך

ווער איז געלאפן? ווער האט געשריגן? ווער איז זיך אוועק געגאנגען? ווער האט געלאבט? דער סמ"ך מ"ם

צווי אינערליכע שטימעס

'טאטע און זון' וואס געפונען זיך אין אונז. דאס הארץ איז מרמז אויפן זון, און די שכל - די חכמות, זענען מרמז אויפן טאטן.

אונזער הארץ גלוקסט צו גיין און פארן צום צדיק, צו זוכן א רפואה און זיך אָנפולן מיט התמדת התורה, מיט ערליכע רייד, האבן ריינע רצונות, און מקנים זיין די מצוות בשמחה. אבער דאן קומט דער טאטע/שכל און ערקלערט: צו וואס דארפסטו פארן צום צדיק, דו ביסט דאך אליינס א צדיק, דו לערנסט פלייסיג און ביסט מקיים די מצוות ווי עס דארף צו זיין? און אזוי ווערט א גרויסע מלחמה צווישן אונזערע מחשבות און הארץ.

ווען מען פארט צום צדיק אדער מען לערנט זיינע ספרים, דארף מען צוגיין פון א חסרון/דיגער שטאנדפונקט, און זיך איינהערן צו אונזער הארץ'ס תשוקה זיך צו דערנענטערן צום באשעפער, און צו שפירן די גרויסע ווייטקייט פון אים, כדי צו ריכטיג מקבל זיין תורה און ריינע יראת שמים.

~~~~~

ירחמיאל האט ליב צו ליינען מעשיות, אין שול זוכט ער אייביג אויף די גיליונות אהיימצונעמען אויף צו ליינען.

איין טאג האט ער אנגעפאנגען צו ליינען א גיליון

מיר האבן געלערנט די וואך ווי דער בן יחיד האט געוואלט פאררעכטן זיין חסרון. איז ער געגאנגען בעטן פון זיין טאטן - דער רב זאל אים לאזן פארן צום צדיק - ווייל אזוי האבן אים זיינע חברים געראטן. זיין טאטע האט פרופירט אים צו צוריקהאלטן דערפון איינמאל און נאכאמאל, ביז צום סוף האט ער מסכים געווען אז ער זאל פארן, מיטן תנאי אז דער טאטע קומט מיט. פארנדיג, האבן זיי זיך אנגעשטויסן אין פארשידענע מניעות, ווען יעדעס מאל האט דער טאטע זיך געשטעלט מוסר'ן אז מען זעט אז מען דארף נישט פארן, און אז די נסיעה איז נישט באשערט. אזוי האט זיך עס איבערגע'חזרט עטליכע מאל, און דער זון האט ווייטער געלעכצט צו ערפילן זיין חסרון.

ווען מען לערנט די מעשה איז דא א גרויסע וואונדער. פארוואס דארף דער זון פארן דווקא מיטן טאטן? דער טאטע שפירט דאך נישט קיין שום חסרון. אלץ פארט אים גוט און געשמירט, און ער לעבט זיך רואיג. אבער דער זון איז אומרואיג, צושטורעמט און צומישט, וויפיל ער לערנט און דאוונט שפירט ער אז עפעס פעלט אים, אזוי ווי א דארשטיגער גלוקסט צו שטילן זיין דארשט. דער זון וואלט געדארפט פארן אן זיין טאטע און ערפילן זיין חסרון, און אנקומען פרייליכערהייט צו זיין רואיגקייט?

נאר די פנימיות פון די מעשה איז מרמז אויפן